

- 1 Clauza prin care părțile contractului individual de muncă stabilesc că, în considerarea specificului muncii, executarea obligațiilor de serviciu de către salariat nu se realizează într-un loc stabil de muncă reprezintă, potrivit Codului muncii, o clauză de:**
- A. telemuncă;
 - B. mobilitate;
 - C. delegare.
-
- 2 La încheierea contractului individual de muncă pe durată determinată de 1 an, în cazul salariaților încadrați în funcții de conducere se poate stabili o perioadă de probă care nu poate depăși:**
- A. 20 de zile lucrătoare;
 - B. 45 de zile lucrătoare;
 - C. 120 de zile calendaristice.
-
- 3 Conform Codului muncii, în cazul concedierii ca urmare a desființării postului ocupat de un salariat cu funcție de conducere durata previzului la care salariatul are dreptul:**
- A. nu poate fi mai mare de 20 de zile calendaristice;
 - B. nu poate fi mai mică de 20 de zile lucrătoare;
 - C. nu poate fi mai mare de 45 de zile lucrătoare.
-
- 4 În cazul în care salariatul este arestat preventiv:**
- A. contractul său individual de muncă încetează de drept;
 - B. contractul său individual de muncă este suspendat la inițiativa angajatorului;
 - C. angajatorul poate dispune concedierea acestuia, dacă măsura arestului preventiv se dispune pentru o perioadă mai mare de 30 de zile, în condițiile Codului de procedură penală.
-
- 5 Potrivit Codului muncii, au dreptul la concediu de odihnă suplimentar:**
- A. salariațele care alăptează;
 - B. persoanele cu handicap;
 - C. salariații care prestează muncă suplimentară.
-
- 6 Sunt zile de sărbătoare legală:**
- A. 7 ianuarie – Sfântul Ion;
 - B. 23 aprilie – Sfântul Gheorghe;
 - C. 30 noiembrie – Sfântul Andrei.
-
- 7 Detașarea:**
- A. se poate dispune doar cu acordul salariatului;
 - B. poate fi refuzată de salariat în mod excepțional și pentru motive personale temeinice;
 - C. se poate dispune pe perioadă nedeterminată.
-
- 8 Constituie cauze de suspendare a contractului individual de muncă:**
- A. situația în care angajatorul nu își îndeplinește obligația de plată a salariului;
 - B. repausul săptămânal;
 - C. detașarea dispusă în temeiul art. 45 din Codul muncii.
-
- 9 Pensia pentru limită de vârstă:**
- A. se poate cumula cu pensia pentru invaliditate de gradul II;
 - B. nu se poate cumula cu pensia anticipată;
 - C. nu se poate cumula cu veniturile obținute din activități dependente.

10 Salariata gravidă are dreptul la:

- A. modificarea de către angajator a locului de muncă, astfel încât să i se asigure, la intervale regulate de timp, pauze și amenajări pentru repaus în poziție șezândă sau, respectiv, pentru mișcare, dacă aceasta își desfășoară activitatea numai în poziția ortostatică sau în poziția așezat;
- B. dispensă pentru consultații prenatale în limita a maximum 12 ore/lună în cazul în care investigațiile se pot efectua numai în timpul programului de lucru, fără diminuarea drepturilor salariale;
- C. reducerea cu 75% a programului de muncă, cu menținerea veniturilor salariale, în baza recomandării medicului de familie, dacă salariata nu poate îndeplini durata normală de muncă din motive de sănătate, a sa sau a fătului său.

11 Pensia anticipată parțială:

- A. se poate acorda persoanelor care au realizat stagiul complet de cotizare, precum și celor care au depășit stagiul complet de cotizare cu până la 8 ani, dacă mai au cel mult 5 ani până la împlinirea vârstei standard de pensionare;
- B. nu se poate transforma în pensie pentru limită de vârstă la îndeplinirea condițiilor pentru acordarea acesteia din urmă decât la cererea asiguratului;
- C. cuantumul său se stabilește în aceleași condiții ca indemnizația de șomaj.

12 Activitatea artistică desfășurată în profesiile de clovni, acrobați, soliști vocali de operă și operetă se încadrează în condiții de muncă:

- A. normale;
- B. deosebite;
- C. speciale.

13 Salariații minori:

- A. de la împlinirea vârstei de 16 ani, pot fi membri ai unei organizații sindicale, fără a fi necesară încuviințarea prealabilă a reprezentanților lor legali;
- B. nu pot fi membri ai unei organizații sindicale;
- C. de la împlinirea vârstei de 16 ani, pot fi membri ai unei organizații sindicale, doar cu încuviințarea prealabilă a reprezentanților lor legali.

14 Contractele colective de muncă și actele adiționale la acestea se încheie în formă scrisă și se înregistrează prin grija părților, după cum urmează:

- A. contractul colectiv de muncă la nivel de unitate, la inspectoratul teritorial de muncă; contractele colective de muncă încheiate la nivelul grupurilor de unități și al sectoarelor de activitate, la Ministerul Muncii;
- B. atât contractul colectiv de muncă la nivel de unitate, cât și contractele colective de muncă încheiate la nivelul grupurilor de unități și al sectoarelor de activitate, la Ministerul Muncii;
- C. contractele colective de muncă la nivel de unitate și cele de la nivelul grupurilor de unități, la inspectoratele teritoriale de muncă; contractele colective de muncă încheiate la nivelul sectoarelor de activitate, la Ministerul Muncii.

15 În cazul conflictelor colective de muncă, angajații sunt reprezentați:

- A. doar de reprezentanții angajaților care participă la negocierile colective ale contractului sau acordului colectiv de muncă aplicabil, chiar dacă există organizații sindicale reprezentative;
- B. de organizațiile sindicale reprezentative sau reprezentanții angajaților, după caz, care participă la negocierile colective ale contractului sau acordului colectiv de muncă aplicabil;
- C. doar de organizațiile sindicale, indiferent dacă există sau nu reprezentanți ai angajaților și indiferent de participarea acestora la negocierile colective ale contractului sau acordului colectiv de muncă aplicabil.

16 Pentru dobândirea personalității juridice de către organizația patronală, împuternicitul special al membrilor fondatori ai organizației patronale, prevăzut în procesul-verbal de constituire, trebuie să depună o cerere de înscriere la:

- A. tribunalul în a cărui rază teritorială își are sediul aceasta;
- B. judecătoria în a cărei rază teritorială își are domiciliul împuternicitul special al membrilor fondatori;
- C. judecătoria în a cărei rază teritorială își are sediul aceasta.

17 În interpretarea art. 85 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 și art. 3 alin. (1) lit. v) din Legea nr. 263/2010, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat:

- A. vârsta standard de pensionare pentru acordarea pensiei de urmaș este atât vârsta standard de pensionare din anexa nr. 5 la Legea nr. 263/2010, cât și vârsta standard de pensionare redusă în condițiile legii;
- B. vârsta standard de pensionare pentru acordarea pensiei de urmaș este numai vârsta standard de pensionare din anexa nr. 5 la Legea nr. 263/2010;
- C. vârsta standard de pensionare pentru acordarea pensiei de urmaș este numai vârsta standard de pensionare redusă în condițiile legii.

18 Jurisprudența Curții Constituționale cu privire la constituționalitatea sintagmei „la înscrierea inițială la pensie” din cuprinsul art.170 alin.(3) din Legea nr.263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu referire la pensiile pentru limită de vârstă stabilite după 1 ianuarie 2011 și care au fost transformate din pensii anticipate parțiale stabilite anterior acestei date, este în sensul că:

- A. sintagma „la înscrierea inițială la pensie” din cuprinsul art.170 alin.(3) din Legea nr.263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice este constituțională în măsura în care beneficiază de indicele de corecție prevăzut de art.170 din Legea nr.263/2010 și titularii pensiilor pentru limită de vârstă care au fost stabilite după 1 ianuarie 2011 și care au fost transformate din pensii anticipate parțiale stabilite anterior acestei date. Situația pensiilor anticipate parțiale stabilite în baza Legii nr.19/2000 și transformate în pensii pentru limită de vârstă în baza Legii nr.263/2010 este categoric diferită de situația pensiilor anticipate parțiale deschise în baza Legii nr.19/2000 și transformate în pensii pentru limită de vârstă tot în baza Legii nr.19/2000. Prin admiterea excepției de neconstituționalitate în cauza de față, titularii pensiilor anticipate parțiale deschise în temeiul Legii nr.19/2000 și transformate în pensii pentru limită de vârstă în baza Legii nr.263/2010 și cei ai pensiilor pentru limită de vârstă deschise după 1 ianuarie 2011 „netransformate” din alte categorii de pensie beneficiază de tratament juridic similar sub aspectul modalității de determinare a cuantumului pensiei. Totodată, Curtea subliniază că ipoteza analizată nu se referă la aplicarea aceluiași tratament pentru, pe de o parte, titularii pensiilor anticipate parțiale deschise înainte de 1 ianuarie 2011 și transformate în pensii pentru limită de vârstă tot înainte de această dată și, pe de altă parte, a titularilor pensiilor pentru limită de vârstă sau pensii anticipate deschise după 1 ianuarie 2011;
- B. sintagma „la înscrierea inițială la pensie” din cuprinsul art.170 alin.(3) din Legea nr.263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice este neconstituțională. Titularii pensiilor pentru limită de vârstă transformate din pensii anticipate parțiale după 1 ianuarie 2011 sunt discriminați față de titularii ale căror pensii pentru limită de vârstă au fost stabilite fie direct după 1 ianuarie 2011, fie prin transformarea lor din pensii anticipate parțiale stabilite după 1 ianuarie 2011. Acest tratament este discriminatoriu, întrucât nu ține seama de faptul că persoanele din ambele categorii se pensionează în aceleași condiții de stagiul complet de cotizare și de vârstă standard, fiind, astfel, încălcat principiul contributivității. Din acest motiv, tratamentul diferențiat, discriminatoriu este nejustificat;
- C. excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, dată fiind jurisprudența Curții Constituționale referitoare la condițiile de exercitare a dreptului la pensie, precum și la semnificația noțiunii de „discriminare”. De asemenea, Curtea reține că în realitate, se pune în discuție interpretarea și aplicarea legii, atribuție care revine exclusiv instanțelor judecătorești.

19 În jurisprudența sa, cauza Felicia MIHĂIEȘ împotriva României și Adrian Gavril SENTEȘ împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut:

- A. în convenție se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit quantum. Este suficient ca un reclamant să se bazeze pe existența unei „contestații reale” sau a unei „plângeri credibile”. O creanță poate fi considerată drept o „valoare patrimonială” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 numai atunci când are un temei suficient în dreptul intern, de exemplu în cazul în care este confirmată de o jurisprudență consacrată a instanțelor. De asemenea, Curtea amintește că nu este de competența statului să stabilească în mod discreționar remunerațiile provenite de la bugetul statului pe care vrea să le plătească angajaților săi. Astfel, un stat nu poate introduce, suspenda sau elimina plata anumitor remunerații, prin intermediul unor modificări legislative;
- B. datorită unei cunoașteri directe a propriei societăți și a necesităților acesteia, autoritățile naționale se află, în principiu, într-o poziție mai adecvată decât instanța internațională pentru a stabili ce anume este „de utilitate publică”. În consecință, în cadrul mecanismului de protecție creat de convenție, este de competența acestora să se pronunțe primele cu privire la existența unei probleme de interes general. Prin urmare, beneficiază, în această privință, de o anumită marjă de apreciere, ca și în alte domenii asupra cărora funcționează garanțiile convenției. În plus, noțiunea de „utilitate publică” este o noțiune amplă în sine. În special, decizia de a adopta legi care se referă la echilibrul între cheltuielile și veniturile bugetare ale statului implică, în mod normal, examinarea unor chestiuni politice, economice și sociale. Considerând normal ca legiuitorul să dispună de o mare libertate în conducerea unei politici economice și sociale, Curtea respectă modul în care acesta percepe imperativele „utilității publice”, cu excepția cazului în care raționamentul său se dovedește în mod vădit lipsit de orice temei rezonabil;
- C. în lumina principiilor stabilite în jurisprudența sa, Curtea a observat că, în speță, măsurile criticate de reclamant și le-au cauzat un prejudiciu disproporționat și excesiv, incompatibil cu dreptul la respectarea bunurilor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1. Curtea a considerat că statul pârât a depășit marja sa de apreciere și nu și-a îndeplinit obligația de a păstra un echilibru just între diversele interese în cauză. Rezultă că cererile trebuie să fie admise.

20 Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cauzele conexe C 103/18 și C 429/18:

- A. clauza 5 din Acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că statele membre și/sau partenerii sociali pot exclude din noțiunea de „contracte sau raporturi de muncă pe durată determinată succesive”, în sensul acestei dispoziții, o situație în care un lucrător angajat în temeiul unui raport de muncă pe durată determinată, și anume până la ocuparea definitivă a postului pe care este angajat, a ocupat, în cadrul mai multor numiri, același loc de muncă în mod neîntrerupt timp de mai mulți ani și a exercitat, în mod constant și continuu, aceleași funcții, menținerea permanentă a acestui lucrător pe respectivul post vacant fiind consecința nerespectării de către angajator a obligației sale legale de a organiza în termenul acordat o procedură de selecție în vederea ocupării definitive a acelui post vacant, iar raportul său de muncă fiind ca urmare a acestui fapt prelungit în mod implicit din an în an;
- B. dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că impune unei instanțe naționale sesizate cu un litigiu între un lucrător și angajatorul său public să lase neaplicată o reglementare națională care nu este conformă cu clauza 5 punctul 1 din Acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70. De asemenea, clauza 5 punctul 1 din acordul cadru este necondiționată și suficient de precisă pentru a putea fi invocată de către un particular în fața unei instanțe naționale;
- C. clauza 5 din Acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că statele membre și/sau partenerii sociali nu pot exclude din noțiunea de „contracte sau raporturi de muncă pe durată determinată succesive”, în sensul acestei dispoziții, o situație în care un lucrător angajat în temeiul unui raport de muncă pe durată determinată, și anume până la ocuparea definitivă a postului pe care este angajat, a ocupat, în cadrul mai multor numiri, același loc de muncă în mod neîntrerupt timp de mai mulți ani și a exercitat, în mod constant și continuu, aceleași funcții, menținerea permanentă a acestui lucrător pe respectivul post vacant fiind consecința nerespectării de către angajator a obligației sale legale de a organiza în termenul acordat o procedură de selecție în vederea ocupării definitive a acelui post vacant, iar raportul său de muncă fiind ca urmare a acestui fapt prelungit în mod implicit din an în an.

21 În legătură cu modul în care se consemnează depoziția martorului se aplică legea de la data:

- A. administrării probei;
- B. nașterii raportului juridic dedus judecătii;
- C. introducerii cererii de chemare în judecată prin care s-a solicitat proba cu martori.

22 Este incompatibil absolut:

- A. judecătorul care, pronunțând o hotărâre asupra fondului în primă instanță, este chemat să rejudece aceeași cauză ca urmare a trimiterii spre rejudecare, în urma admiterii căii de atac, pe motiv că judecata la prima instanță a avut loc fără legala citare a părților;
- B. judecătorul care urmează a se pronunța pe fond după ce a invocat din oficiu excepția de necompetență absolută, pe care ulterior a respins-o;
- C. judecătorul care, după ce a pronunțat o hotărâre prin care a soluționat cauza în fond este chemat a judeca aceeași pricină după trimiterea spre rejudecare, chiar dacă este chemat să se pronunțe asupra altor chestiuni decât cele dezlegate de instanța de apel sau, după caz, de recurs.

23 Acțiunea în revendicare a unui teren îndreptată împotriva unei persoane juridice de drept privat:

- A. se poate face și la instanța locului unde ea are un dezmembământ fără personalitate juridică;
- B. se introduce numai la instanța în a cărei circumscripție este situat imobilul;
- C. este de competența exclusivă a instanței în circumscripția căreia societatea își are sediul principal.

24 Excepția de necompetență teritorială:

- A. în cazul unei cereri formulate de un profesionist împotriva unui consumator, la o altă instanță decât cea a domiciliului consumatorului, poate fi invocată chiar și de instanță, din oficiu;
- B. atunci când unul dintre părți a fost chemat în judecată numai în scopul sesizării instanței competente pentru el, poate fi invocată la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, de oricare dintre părți sau de instanță din oficiu;
- C. nu poate fi invocată de partea care a făcut cererea la o instanță necompetentă, chiar dacă necompetența este de ordine publică;

25 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

- A. garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu se aplică în materia executării silite;
- B. în cazul în care administrația refuză sau omite să execute, sau execută tardiv, garanțiile prevăzute de art. 6, de care a beneficiat justițiabilului pe parcursul etapei judiciare a procedurii, își pierde orice rațiune de a fi;
- C. persoana în favoarea căreia s-a pronunțat o hotărâre împotriva statului are obligația de a iniția o procedură distinctă pentru a obține executarea silită, conform dispozițiilor naționale.

26 Nulitatea actelor de procedură este necondiționată de vătămare:

- A. în cazul nulităților expres prevăzute de lege;
- B. în cazul cerințelor legale intrinseci actului de procedură;
- C. în cazul nerespectării normelor de competență teritorială exclusivă.

27 Decăderea:

- A. reclamantului din dreptul de a modifica cererea de chemare în judecată poate fi invocată doar de către pârât, la primul termen de judecată;
- B. nu intervine atunci când partea nu îndeplinește obligațiile stabilite de instanță privind avansarea cheltuielilor referitoare la administrarea probelor, dacă prin aceasta nu se amână judecata;
- C. din dreptul de a invoca nerespectarea normelor privind competența teritorială de ordine publică intervine dacă pârâtul nu a invocat excepția necompetenței prin întâmpinare.

28 Cererea reconvențională:

- A. se respinge ca inadmisibilă, dacă numai cererea principală este în stare de a fi judecată;
- B. se depune, întotdeauna, sub sancțiunea decăderii, cel mai târziu la primul termen de judecată;
- C. a reclamantului la cererea reconvențională a pârâtului inițial este inadmisibilă.

29 Instanța nu poate încuviința proba cu interogatoriul, în situația în care:

- A. intervenientul principal solicită încuviințarea acestei probe la primul termen de judecată ulterior admiterii în principiu a cererii de intervenție;
- B. reclamantul solicită încuviințarea acestei probe la ultimul termen de judecată, anterior deschiderii dezbaterilor în fond, existând acordul expres al celorlalte părți;
- C. se solicită această probă pentru dovedirea motivelor de recuzare.

30 Instanța poate reveni asupra probei testimoniale încuviințate:

- A. în situația în care, după administrarea probei cu interogatoriu, apreciază că aceasta nu mai este necesară;
- B. în situația în care martorul nu s-a putut prezenta la termenul la care a fost citat și a dovedit cu acte medicale imposibilitatea prezentării la acel termen de judecată;
- C. în situația în care partea se obligă să aducă martorul la termen și, în mod imputabil, nu își îndeplinește această obligație.

31 Instanța va dispune repunerea pe rol a cauzei:

- A. în situația în care, după închiderea dezbaterilor, unul din judecătorii care a luat parte la judecată a promovat la instanța superioară până la momentul pronunțării hotărârii;
- B. dacă, în timpul deliberării, constată că are nevoie de lămuriri noi;
- C. dacă, în termenul de amânare a pronunțării, partea care a pretins cheltuieli de judecată depune dovada existenței și întinderii acestora.

32 Nu se poate formula recurs:

- A. împotriva unei hotărâri date în apel ce privește o cerere de evacuare;
- B. împotriva unei hotărâri date ca urmare a renunțării la dreptul pretins, dacă hotărârea este pronunțată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- C. împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, dacă încheierea de suspendare a fost pronunțată de instanță într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este definitivă.

33 Perimarea cererii de chemare în judecată:

- A. nu poate fi constatată cât timp durează suspendarea judecării, pronunțată de instanță în cazurile prevăzute la 411 alin.1 pct.2 Cpc, iar părțile nu cer repunerea pe rol;
- B. nu poate fi ridicată pentru prima oară în instanța de apel;
- C. se constată prin hotărâre definitivă, dacă aceasta e pronunțată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

34 Poate declara apel principal:

- A. reclamantul, în situația în care prima instanță a omis să se pronunțe asupra cererii sale de acordare a cheltuielilor de judecată;
- B. procurorul care a participat la judecată în procesul civil, deși participarea acestuia nu era obligatorie potrivit legii;
- C. partea care a executat parțial hotărârea de primă instanță, deși aceasta nu era susceptibilă de executare provizorie, cu privire la dispozițiile executate, dar pe care le consideră nelegale.

35 Este admisibilă proba cu martori:

- A. în cazul în care legea cere forma scrisă pentru validitatea unui act juridic, dacă partea dovedește că s-a aflat în imposibilitate morală de întocmire a unui înscris;
- B. contra unui profesionist, pentru dovada oricărui act juridic, indiferent de valoarea lui, dacă a fost făcut de acesta în exercițiul activității sale profesionale, în afară de cazul în care legea specială cere probă scrisă;
- C. în cazul în care, deși pentru validitatea unui act juridic legea cere forma scrisă, părțile convin tacit să folosească această probă.

36 În jurisprudența sa constantă, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că:

- A. în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.28 din OUG 80/2013, scutirea de plata taxei judiciare de timbru în calea de atac beneficiază oricărui dintre părți;
- B. dispozițiile art.453 Cpc nu sunt aplicabile în cauzele având ca obiect pretenții constând în cheltuieli de judecată generate de un alt litigiu soluționat definitiv;
- C. în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 61 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă coroborate cu prevederile art. 32 și ale art. 33 din același cod, terțul care intervine în proces trebuie să justifice un interes propriu.

37 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională, a apreciat că:

- A. stabilirea hotărârilor judecătorești susceptibile de recurs trebuie să țină cont de natura acestui remediu procesual, precum și de calitatea părților în proces și valoarea obiectului litigiului;
- B. legiuitorul are libertate deplină de apreciere în a institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac a recursului și a reglementa situațiile în care nu se poate formula recurs;
- C. legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac a recursului, reglementând anumite situații în care nu se poate formula recurs, însă aceste tratamente juridice diferite nu pot fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice în mod obiectiv și rațional.

38 În jurisprudența sa cu privire la titlul executoriu european pentru creanțele necontestate, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că:

- A. o hotărâre pronunțată într-o cauză judecată în lipsă nu poate fi certificată ca titlu executoriu european;
- B. în cazul în care o instanță nu poate să obțină adresa părâtei, nu se poate certifica drept titlu executoriu european o hotărâre judecătorească privind o creanță, pronunțată în urma unei ședințe de judecată la care nu s-au prezentat nici părâta, nici curatorul desemnat în vederea procedurii;
- C. o hotărâre pronunțată într-o cauză judecată în lipsă în cazul imposibilității de a afla adresa părâtului poate fi certificată ca titlu executoriu european.

39 În cazul rejudecării după casare, cu reținere sau cu trimitere:

- A. se pot administra doar probele dispuse de instanța de casare;
- B. instanța de fond va judeca din nou, în limitele casării și ținând seama de toate motivele invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată;
- C. când hotărârea a fost casată pentru încălcarea regulilor de procedură, toate actele de procedură efectuate sunt considerate nule de drept.

40 Încheierea prin care s-a respins recuzarea de către curtea de apel ca instanță de recurs:

- A. nu este supusă niciunei căi de atac, fiind pronunțată de curtea de apel, ca ultimă instanță;
- B. poate fi atacată în termen de 5 zile de la comunicarea acestei încheieri la Înalta Curte de Casație și Justiție, separat de hotărârea de fond;
- C. poate fi atacată la Înalta Curte de Casație și Justiție în termen de 5 zile de la comunicarea hotărârii definitive.

41 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului P sub nr. XX/XX/2020, contestatoarea CF a chemat în judecată pe intimata KR SRL, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună anularea deciziei de încetare a contractului individual de muncă, ca nelegală și netemeinică, repunerea sa în situația anterioară emiterii acesteia, reintegrarea în funcția deținută anterior emiterii deciziei contestate, obligarea intimatei la plata unei despăgubiri egale cu drepturile salariale indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat. În motivarea cererii, contestatoarea a precizat că a încheiat cu intimata contractul individual de muncă nr. X/24.08.2017, pe durată nedeterminată, fiind angajată în funcția de "Manipulant mărfuri", că la data de 28.02.2020 a fost chemată și acuzată de către șeful său direct de o presupusă faptă de sustragere a unei baclavale dintr-o cutie din data de 17.02.2020 din incinta depozitului. Întrucât fapta imputată nu era reală, a precizat șefului său acest lucru, iar acesta i-a spus să meargă la biroul "Resurse Umane" să semneze niște hârtii. Contestatoarea arată că s-a prezentat la biroul respectiv unde i s-a dictat o cerere de încetare a contractului de muncă și i s-a dat un set de documente pe care să le semneze, fără însă a i se permite să le citească și fără a i se înmâna vreun exemplar al acestora. Pretinde că sancțiunea de concediere este nelegală, având în vedere că nu a adus nici un prejudiciu societății, iar angajatorul a concediat-o deși nu a efectuat o cercetare disciplinară pentru a stabili dacă există o vinovăție a sa. Mai mult, anterior emiterii deciziei de concediere nu a fost convocată în scris în vederea realizării cercetării disciplinare prealabile, deși s-a aflat la serviciu până la data de 28.02.2020 când nu i s-a mai permis accesul la locul de muncă. Mai mult, deși potrivit legii, decizia de concediere trebuia să prevadă un drept de preaviz de 20 de zile lucrătoare, contestatoarei i-a fost încălcat acest drept. Intimata KR a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea ca inadmisibile a capetelor de cerere nr. 2, 3 și 4, respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată, arătând că reclamanta a formulat la 28.02.2020 cerere olografă prin care solicită încetarea raporturilor de muncă din motive personale, începând cu data de 02.03.2020, că s-a luat act de manifestarea de voință a salariatei și a fost emisă decizia nr. X din 28.02.2020, prin care contractul individual de muncă a încetat prin acordul părților, ca urmare a voinței pe care aceasta a manifestat-o.

Tribunalul va pronunța următoarea soluție:

- A. respinge excepția inadmisibilității invocată de intimată prin întâmpinare, admite contestația, anulează decizia nr. X/28.02.2020, dispune reintegrarea contestatoarei în funcția deținută anterior emiterii deciziei contestate, precum și obligarea intimatei la plata unor despăgubiri egale cu drepturile salariale indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, de la data comunicării deciziei și până la data reintegrării efective în muncă, constatând că decizia nr. X/28.02.2020 este de fapt o decizie de concediere nulă față de lipsa cercetării prealabile și încălcarea dreptului la preaviz reglementat de art. 75 alin. 1 din Codul muncii, iar cererea de încetare a raporturilor de muncă a fost scrisă de contestatoare urmare a presiunilor și amenințărilor, fiind semnată din eroare, alături de alte înscrisuri;
- B. respinge excepția inadmisibilității invocată de intimată prin întâmpinare, respinge ca neîntemeiată contestația întrucât prin decizia contestată – nr. 1096/28.02.2020 -nu s-a dispus concedierea contestatoarei, ci s-a constatat, în temeiul art. 55 lit. b din Codul muncii, încetarea contractului individual de muncă încheiat între părți, ca urmare a acordului de voință intervenit între angajator și contestatoare;
- C. admite excepția inadmisibilității invocată de intimată prin întâmpinare, respinge ca inadmisibile capetele de cerere 2-4 și respinge ca neîntemeiat capătul 1 de cerere având în vedere că acordarea de despăgubiri este admisibilă numai în cazul unei concedieri netemeinice sau nelegale și că în speță contractul individual de muncă a încetat ca urmare a cererii scrise și semnate de contestatoare prin care aceasta solicita să i se aprobe încetarea activității din motive personale, începând cu data de 02.03.2020.

42 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalul B sub nr. XX/XXX/2021, reclamanta CA, în contradictoriu cu pârâta Școala Gimnazială G, a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună: anularea deciziilor nr. 18/02.03.2021 și nr. 19/02.03.2021 de desfacere a contractelor individuale de muncă înregistrate sub nr. 75/11.02.2021 și nr.76/11.02.2021; obligarea pârâtei la reintegrarea pe postul deținut anterior concedierii; obligarea pârâtei la plata unei despăgubiri bănești egală cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care reclamanta ar fi beneficiat de la data concedierii și până la data plății efective. În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că au fost încheiate cu pârâta contractele de muncă nr.75/11.02.2021 cu fracțiune de normă de 2 ore pe săptămână și nr.76/11.02.2021 pentru normă întreagă, ambele contracte fiind încheiate pe o perioadă determinată de 4 luni în intervalul 11.02.2021-18.06.2021, iar prin deciziile nr.18 și nr.19 din data de 02.03.2021 s-a dispus încetarea contractelor de muncă nr.75 și nr.76 din 11.02.2021, în temeiul art.31 alin.3 din Legea nr.53/2003. Reclamanta susține că sunt nule clauzele prin care s-a stabilit în cele două contracte o perioadă de probă de 90 de zile, întrucât nu sunt aplicabile dispozițiile art.31 din Codul muncii, în lipsa unei clauze care să stabilească o perioadă de probă în conformitate cu dispozițiile art.85 din același act normativ. Mai arată că în contractul de muncă nr. 76/2021 este menționată o perioadă de probă de 90 de zile, iar în contractul de muncă nr.75/2021 tehnoredactat la calculator este scris de mână că perioada de probă este de 90 de zile, în condițiile în care pe exemplarul ei de contract nu este făcută o astfel de mențiune scrisă cu pixul pe contractul deținut de pârâtă. Prin întâmpinare, pârâta a solicitat respingerea acțiunii întrucât contractele individuale de muncă au fost încheiate în data de 11.02.2021, notificările de încetare a contractelor individuale de muncă au fost comunicate în data de 02.03.2021, prin executor judecătoresc, fiind îndeplinite integral condițiile cerute de art. 31 alin. 3 din Codul muncii.

Tribunalul va pronunța următoarea soluție:

- A. va respinge acțiunea ca neîntemeiată cu motivarea că toate clauzele contractelor au fost convenite de părți, fostul angajator a notificat reclamanta despre încetarea celor două contracte de muncă înainte de încheierea perioadei de probă; că întrucât cele două contracte sunt supuse unei perioade de probă, în speță sunt aplicabile în cauză dispozițiile art.31 alin.3 din Codul muncii, iar deciziile de încetare sunt legale deoarece în cazul încetării contractului individual de muncă întemeiată pe art. 31 alin. 3 din Codul muncii, angajatorul nu este îndatorat nici măcar să emită o decizie, nefiind necesară nici efectuarea unei cercetări disciplinare sau a altei proceduri legale, fiind impusă doar notificarea scrisă emisă de către angajator;
- B. va admite acțiunea, va constata nulitatea clauzelor referitoare la perioadele de probă din cuprinsul celor două contracte individuale de muncă, va admite contestația împotriva deciziilor nr.18 și nr.19 ambele din data de 02.03.2021, precum și solicitarea de obligare a pârâtei la plata de despăgubiri cu motivarea că dispozițiile art. 85 lit. b din Codul muncii prevăd că salariatul încadrat cu contract individual de muncă pe durată determinată poate fi supus unei perioade de probă, care nu va depăși 15 zile lucrătoare pentru o durată a contractului individual de muncă cuprinsă între 3 și 6 luni, iar prin stabilirea unei perioade de probă de 90 de zile care depășește perioada de 15 zile prevăzută de lege, au fost încălcate prevederile mai sus enunțate astfel încât se impune anularea acestor clauze;
- C. va admite în parte acțiunea, va anula decizia nr.18/02.03.2021 de desfacere a contractului individual de muncă înregistrat sub nr. 75/11.02.2021, va obliga pârâta la plata unei despăgubiri bănești egală cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care reclamanta ar fi beneficiat de la data concedierii și până la data plății efective și va respinge în rest acțiunea.

43 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului P la data de 21.11.2021, sub nr #####/2021, reclamantii X, Y, Z au solicitat în contradictoriu cu pârâta V SRL, ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună obligarea pârâtei să le achite drepturile bănești restante în ultimii 3 ani, drepturi salariale prevăzute în contractul colectiv de muncă și anume prime de vacanță, prime de Paști, tichete de masă, cheltuieli transport și trei salarii la ieșirea la pensie în cazul reclamantului Z. În motivarea cererii, reclamantii au arătat că au fost angajații societății T SA, contractele lor individuale de muncă încetând la data de 29.07.2021 ca urmare a desființării locurilor de muncă ale acestora, cu excepția reclamantului Z, care s-a pensionat la data de 14.04.2021. Prin contractul de vânzare-cumpărare a bunurilor mobile parte a transferului de activitate nr. MA/EX/9062/05.03.2021, societatea T SA, în reorganizare, a transferat pârâtei V SRL activitatea economică, pârâta obligându-se la continuarea activității de producție a metalelor feroase (fabricarea de laminate). Prin convenția de transfer de angajați din data de 10.03.2021, s-a prevăzut că, începând cu data de 17.03.2021, se vor transfera angajații societății T SA, nominalizați în anexă, la pârâta V SRL. Art. 2 din această convenție prevede că drepturile și obligațiile societății T SA din contractele individuale de muncă se transferă integral la V SRL, contractele individuale de muncă transferându-se de drept la data transferului activității. De asemenea, în art. 4 din această convenție se prevede că, având în vedere că societatea T SA are contract colectiv de muncă în vigoare la data de 17.03.2021 drepturile și obligațiile societății T SA, care decurg din contractul colectiv de muncă se transferă integral societății V SRL, iar societatea V SRL are obligația respectării prevederilor contractului colectiv de muncă până la data rezilierii sau expirării acestuia. Prin întâmpinare, pârâta V SRL a invocat excepția prescripției extinctive a dreptului la acțiune în cauză considerând că în speță este aplicabil termenul de prescripție de 6 luni prevăzut de art. 268 alin. 1 lit. e din Codul muncii, a mai susținut faptul că drepturile și obligațiile SC T SA decurgând din contractele individuale de muncă și din contractul colectiv de muncă aplicabil la nivel de unitate nu s-au transmis cumpărătorului V SRL întrucât SC T SA era în reorganizare judiciară la data transferului, indicând în acest sens dispozițiile art. 5 alin. 2 din Legea 67/2000.

Tribunalul va pronunța următoarea soluție:

- A. va admite excepția prescripției extinctive a dreptului la acțiune pentru sumele solicitate cu titlu de prime de vacanță, prime de Paști, tichete de masă, cheltuieli transport, pentru perioada anterioară datei de 21.05.2021 și va respinge ca neîntemeiată cererea reclamantilor având ca obiect drepturile salariale din ultimele 6 luni anterioare introducerii cererii;
- B. va respinge excepția prescripției extinctive a dreptului la acțiune și va respinge ca neîntemeiată cererea reclamantilor;
- C. va respinge excepția prescripției extinctive a dreptului la acțiune, va admite cererea reclamantilor, va obliga pârâta la plata către reclamantii a sumelor datorate cu titlu de prime de vacanță, prime de Paști, tichete de masă, cheltuieli transport, din perioada ultimilor 3 ani anteriori formulării cererii, precum și la plata celor trei salarii la ieșirea la pensie în cazul reclamantului Z.

44 **Instanța a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii. Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile de lege criticate:**

- A. sunt constituționale. Prin interzicerea de a concedia persoanele care ocupă funcții eligibile într-un organism sindical, în cazurile în care concedierea nu are legătură cu activitatea sindicală, ele nu contravin dispozițiilor constituționale ale art.16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art.45 privind activitatea economică;
- B. sunt neconstituționale. Instanțele judecătorești, în cadrul analizării legalității deciziei de concediere a unui salariat care are și o funcție eligibilă într-un organism sindical, sunt cele care examinează dacă există vreo legătură între motivul de concediere avut în vedere (prevăzut la art. 61 - motive care țin de persoana salariatului sau art. 65 - motive care nu țin de persoana salariatului, din Codul muncii) și îndeplinirea mandatului pe care salariatul care ocupă o funcție eligibilă în cadrul organismului sindical l-a primit de la salariații din unitate, angajatorului revenindu-i, potrivit art. 272 din Codul muncii, sarcina de a dovedi legalitatea deciziei de concediere;
- C. sunt constituționale. Salariații se află într-o situație diferită față de salariații-lideri sindicali, întrucât numai aceștia din urmă contribuie la apărarea drepturilor și la promovarea intereselor profesionale, economice și sociale ale salariaților. Astfel, salariații-lideri sindicali pot întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv de a formula acțiuni în justiție, în numele membrilor de sindicat, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea celor în cauză. Așadar, prin specificul atribuțiilor lor, aceștia constituie un puternic factor de echilibru economic și social, capabil să asigure îmbunătățirea continuă a condițiilor de muncă și de viață ale membrilor de sindicat.

45 Tribunalul A. este investit cu acțiune având ca obiect obligarea pârâtului angajat către reclamantul angajator, la plata sumei reprezentând despăgubiri, conform actului adițional la contractul individual de muncă. Conform art. 1.247 alin. (3) din Codul civil, coroborat cu art. 278 alin. (1) din Codul muncii, din oficiu, în temeiul art. 22 din Codul de procedură civilă, instanța a pus în discuție inadmisibilitatea clauzei penale stabilite prin actul adițional la contractul de muncă, prin raportare la art. 38 coroborat cu art. 254 din Codul muncii, și, în consecință, nulitatea acestei clauze, conform dispozițiilor art. 57 din același cod.

În raport de jurisprudența Î.C.C.J. cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 10, art. 38, art. 57, art. 134 alin. (1) și art. 254 alin. (3) și (4) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instanța va statua:

- A. clauza penală stipulată în contractul individual de muncă sau într-un act adițional la acesta nu are semnificația de renunțare implicită la dreptul salariatului de a-i fi angajată răspunderea patrimonială numai în justiție, pe baza unei evaluări judiciare a pagubei;
- B. clauza penală stipulată în contractul individual de muncă sau într-un act adițional la acesta are o asemenea semnificație, de renunțare implicită la dreptul salariatului de a-i fi angajată răspunderea patrimonială numai în justiție, pe baza unei evaluări judiciare a pagubei, fiind interzisă conform art. 10 din Codul muncii și, în consecință, lovită de nulitate, în temeiul art. 57 din același cod, sancțiune juridică care poate fi constatată pe cale de acțiune sau pe cale de excepție;
- C. clauza penală stipulată în contractul individual de muncă sau într-un act adițional la acesta are o asemenea semnificație, de renunțare implicită la dreptul salariatului de a-i fi angajată răspunderea patrimonială numai în justiție, pe baza unei evaluări judiciare a pagubei, fiind interzisă conform art. 10 din Codul muncii și, în consecință, lovită de nulitate, în temeiul art. 57 din același cod, sancțiune juridică care poate fi constatată însă doar pe cale de excepție.

46 Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoria Sector 3 București la data de 18.07.2013, reclamanta A. a solicitat, contradictoriu cu pârâții B., C., Comisia Județeană Iași pentru stabilirea dreptului de proprietate: să se constate deschisă succesiunea de pe urma defunctei D., decedată la data de 18.09.1986, cu ultim domiciliu în București, sector 3; să se constate că de pe urma defunctei D. a rămas ca unic moștenitor defuncta E., decedată la data de 03.09.2000, în calitate de moștenitor testamentar, în baza testamentului autentificat la 06.02.1986 de fostul Notariat Local de Stat al Sectorului 1 București și, în consecință, constarea calității de moștenitor testamentar al ei de urma defunctei E. - în baza certificatului de moștenitor testamentar emis de BNP X. la data de 18.09. 2000 - defunctă care, la rândul ei, este moștenitoarea testamentară a defunctei D.; să se constate nulitatea absolută - pentru fraudă la lege - a certificatului de calitate de moștenitor nr. xx2 din 06.12.2006, emis de Biroul Notarial Y. pe numele defunctului F., decedat la data de 29.03.2001, în calitate de moștenitor legal al defunctei D.; anularea actelor subsecvente întocmite ori emise în baza certificatului de calitate de moștenitor nr. xx2 din 06.12.2006, respectiv, titlul de proprietate nr. xxx05 din 03.11.2011 emis pe numele pârâtului B. de Comisia Județeană Iași pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, pentru o suprafață de teren de 18 ha 2.070 mp, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale încheiat între pârâții B., în calitate de vânzător și C., în calitate de cumpărător, autentificat sub nr. xxx0/2011 de BNPA Z., al cărui preț a fost de 210.000 euro, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale încheiat între pârâții B., în calitate de vânzător și C., în calitate de cumpărător, autentificat sub nr. xx0/2012 de BNPA Z, al cărui preț a fost de 100.000 euro. La data de 27.11.2013, reclamanta a formulat cerere completatoare, solicitând instanței și anularea contractului de partaj voluntar intervenit între pârâții B. și C., autentificat sub nr. xx7/2013 privitor la ieșirea pârâților din indiviziune asupra terenului în suprafață de 18 ha 2.070 mp, atribuit pârâtului B. de Comisia Județeană Iași pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor prin titlul de proprietate nr. xxx05/2011, partaj în urma căruia pârâtul B. a dobândit în proprietate exclusivă terenul în suprafață totală de 10.000 mp situat în Iași.

Prin sentința nr....din 26.02.2015, Judecătoria Sector 3 București a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București, raportat la împrejurarea că ultimul domiciliu al defunctei D. a fost în București și la faptul că valoarea cererii depășește 200.000 lei.

Prin sentința nr....din 12.06.2015, Tribunalul București, Secția a V-a civilă a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Iași, reținând că, raportat la faptul că niciunul dintre pârâți nu are domiciliul în raza teritorială a acestei instanțe și la faptul că obiectul material al cererii, respectiv imobilul în litigiu, se află situat în județul Iași, competent material să soluționeze cauza este Tribunalul Iași, în cauză fiind incidente dispozițiile art. 107 și 112 NCPC.

Prin sentința nr.,,, din 08.12.2015, Tribunalul Iași, Secția I civilă a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoria Sector 3 București, a constatat ivit conflictul negativ de competență și a înaintat cauza la Înalta Curte de Casație și Justiție, reținând că singura instanță competentă teritorial pentru acțiunile având ca obiect stabilirea calității de moștenitor și anularea certificatului de moștenitor este, potrivit art. 118, art.129 alin. (2), art. 131 NCPC, instanța de la ultimul domiciliu al defunctei, în speță, Judecătoria Sector 3 București.

Soluționând conflictul de competență, Înalta Curte va stabili competența de soluționare a cauzei în favoarea:

- A. Tribunalului București, în temeiul art. 118 NCPC, coroborate cu dispozițiile art. 94 alin. (1) lit. k) NCPC, art. 99 alin. (2) NCPC;
- B. Tribunalului Iași, în temeiul dispozițiilor art. 107 și 112 NCPC;
- C. Judecătoria Sector 3 București, în temeiul art. 118 NCPC.

47 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului X sub nr. 300/n/21.03.2022 reclamantul A a chemat în judecată pârâta Y S.A. solicitând obligarea acesteia la plata sumei de 25.000 lei reprezentând cheltuieli de judecată generate de litigiul din dosarul 100/n/15.06.2020 soluționat definitiv prin decizia curții de apel 10/14.05.2021, precum și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată reprezentând taxă judiciară de timbru în sumă de 1355 lei și onorariu avocat din prezentul litigiu în sumă de 5.000 lei.

Prin întâmpinare pârâta a invocat excepția necompetenței materiale a tribunalului și a solicitat declinarea la Judecătoria Z, față de valoarea obiectului acțiunii.

Prin încheierea din data de 08.06.2022 tribunalul a respins excepția necompetenței materiale invocată de pârâta prin întâmpinare, motivând că aparține tribunalului competența materială de soluționare a cauzei întrucât aceasta este instanța care a soluționat primul litigiu în fond.

Prin sentința nr. 20/10.08.2022 tribunalul a admis acțiunea, a obligat pârâta la plata către reclamant a sumei de 25.000 lei, cu titlu de despăgubire și a respins cererea reclamantei privind obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, în sumă totală de 6.355 lei.

Împotriva încheierii din data de 08.06.2022 și a sentinței nr. 20/10.08.2022 au formulat apel ambele părți.

Ce va decide Curtea de apel?

- A. va admite apelurile, va anula încheierea și sentința atacate și va trimite cauza Judecătoriei Z competentă material să soluționeze cauza;
- B. va respinge apelurile, ca nefondate;
- C. va respinge apelul formulat de apelantă-pârâta, va admite apelul formulat de apelantul-reclamant, va schimba în parte sentința atacată și va obliga pârâta la plata către reclamant a sumei de 6.355 lei, reprezentând cheltuieli de judecată efectuate la fond.

48 La data de 11.05.2015, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 666 din C.proc.civ., cu privire la care a decis următoarele:

- A. a respins excepția de neconstituționalitate pe considerentul că executorul judecătoresc nu face parte din autoritatea judecătorească, iar activitatea sa se află sub coordonarea și controlul Ministerului Justiției;
- B. a admis excepția de neconstituționalitate, cu motivarea că prin adoptarea unei soluții legislative similare cu cea declarată neconstituțională, s-a încălcat regula de principiu potrivit căreia respectarea jurisprudenței Curții Constituționale constituie una dintre valorile care caracterizează statul de drept, iar obligațiile constituționale care rezultă din jurisprudența sa circumscriu cadrul activității legislative viitoare;
- C. a respins excepția de neconstituționalitate, cu motivarea că competența executorului judecătoresc de a verifica dacă o hotărâre judecătorească constituie titlu executoriu se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului de a stabili regulile de procedură în materia executării silite.

49 Prin sentința nr. x din 31.05.2021 pronunțată de Tribunalul Constanța a fost respinsă acțiunea formulată de reclamanta Y ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamanta Y invocând nerespectarea regulilor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității, încălcarea autorității de lucru judecat a sentinței nr. z din 04.11.2020 pronunțată de Tribunalul Călărași, deși prin această sentință nu s-a rezolvat fondul cauzei, și aplicarea greșită a normelor de drept material, motive de casare prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 5, pct. 7 și pct. 8 Cod procedură civilă.

Prin decizia nr. xx din 15.09.2021 pronunțată de Curtea de Apel Constanța a fost respins ca nefondat recursul reclamantei, instanța de control judiciar reținând că toate motivele de casare invocate de recurentă sunt neîntemeiate.

La data de 28.09.2021, reclamanta a formulat cerere de revizuire împotriva acestei decizii, în baza dispozițiilor art. 509 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, invocând încălcarea autorității de lucru judecat a sentinței nr. z din 04.11.2020 pronunțată de Tribunalul Călărași, rămasă definitivă prin nerecurare.

Instanța investită cu soluționarea cererii de revizuire:

- A. va respinge cererea de revizuire reținând că autoritatea de lucru judecat a fost analizată de instanța de recurs;
- B. va respinge cererea de revizuire reținând că prin sentința pronunțată de Tribunalul Călărași nu s-a rezolvat fondul cauzei;
- C. va admite cererea de revizuire în măsura în care cele două hotărâri judecătorești sunt potrivnice și sunt pronunțate în aceeași pricină.

- 50 Prin acțiunea introdusă la Tribunalul Vaslui, reclamanta Z a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Y, anularea contractului nr. y din 03.06.2019.
Prin sentința nr. x din 02.02.2021 pronunțată de Tribunalul Vaslui a fost respinsă în tot acțiunea formulată de reclamanta Z ca neîntemeiată.
Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta Z.
Intimata Y a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat și apel incident împotriva considerentelor sentinței, arătând că, deși soluția pronunțată este corectă, considerentele acesteia cuprind erori factuale evidente.
Investită cu soluționarea apelurilor, Curtea de Apel Iași a respins apelul reclamantei ca nefondat, reținând că instanța de fond a soluționat în mod temeinic și legal cauza.
Curtea de Apel Iași a respins apelul incident:
- A. ca inadmisibil, având în vedere că apelul a fost formulat numai împotriva considerentelor sentinței pronunțate de instanța de fond, netinzând la schimbarea soluției;
 - B. ca rămas fără efect, având în vedere respingerea ca nefondat a apelului principal;
 - C. ca lipsit de interes, având în vedere că instanța de fond a respins în tot acțiunea formulată de reclamantă.